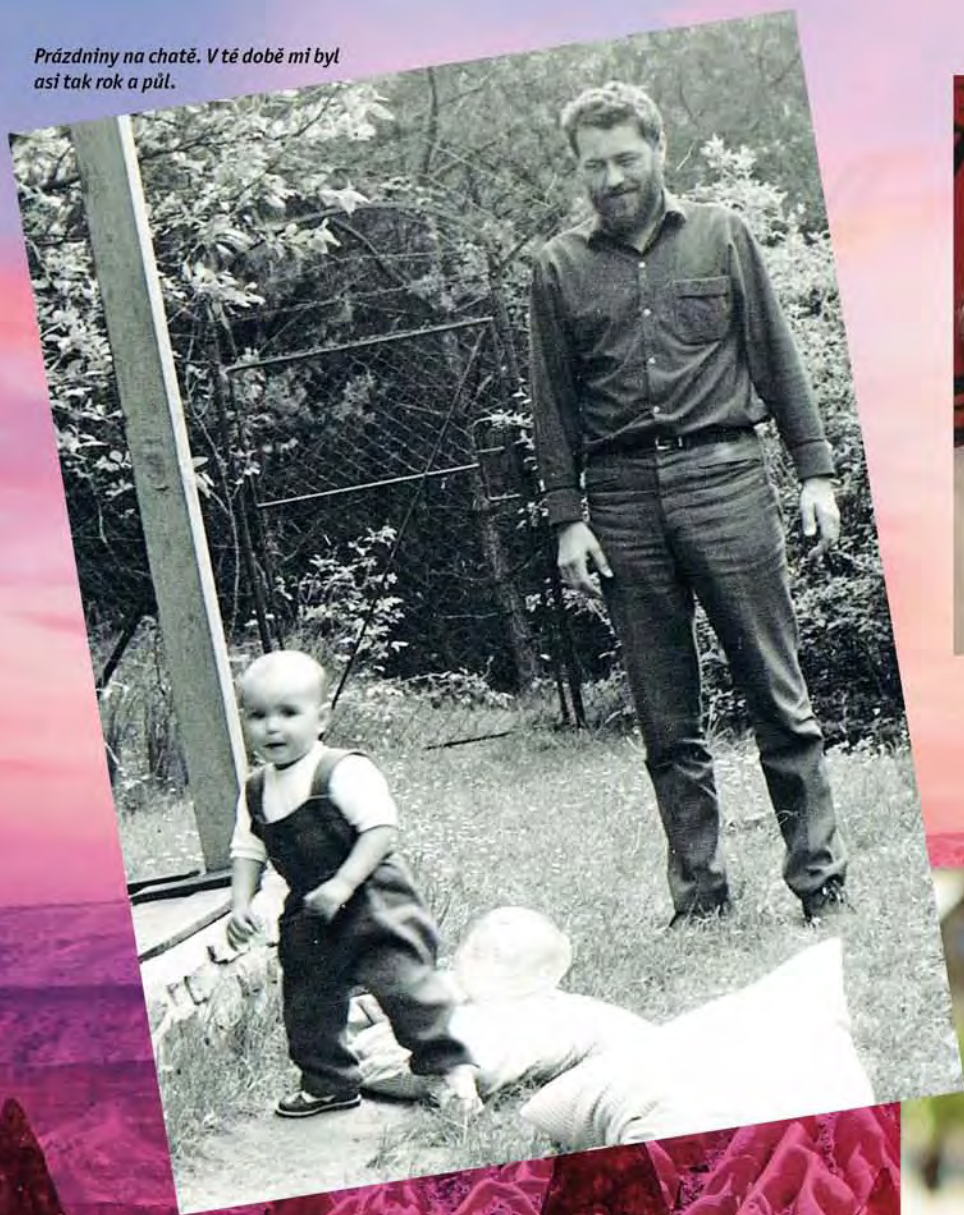

Vzpomínky na Vladislava Zadrobílka

*Prázdniny na chatě. V té době mi byl
asi tak rok a půl.*

*Ikona českého hermetismu
Vladislav Zadrobílek*

**Karolína
Zadrobílková**

DCERA ALCHYMYSTOVA

Muž, který sázel knihy. Tímto titulkem jsme pro naše zvědavé čtenáře už před měsícem otevřeli další jedinečný seriál. Tentokrát je celý věnován nesmírně pracovitému muži s nevšedními znalostmi a zkušenostmi z oblasti magie, alchymie a dalších hermetických věd, Vladislavu Zadrobílkovi (1932-2010).

Je až neuvěřitelné, kolik se toho člověk může během jediného života naučit, pokud touží po vzdělání a jeho silnou stránkou je neutuchající píle. Míra ohromných znalostí, jež **Vladislav Zadrobílek** dokázal obsáhnout a uchovat v paměti, udivovala každého, kdo se s ním kdy dal do řeči. *Byl žijící legendou, kterou alespoň pod jeho pseudonymem D. Ž. Bor znal každý, kdo se hlouběji zajímal o kabalu, alchymii, magii či astrologii.* Jen těžko si umíme představit, že byl tento nevšedně inteligentní zasvěcenec mnoha zájmů původní profesí zahradníkem. Na úvod druhé části seriálu o Vladislavu Zadrobílkovi si ještě připomeňme několik zajímavostí z jeho života.

- *Mnozí jej považují za nejvýznamnějšího českého znalce alchymie přelomu 20. a 21. století*
- *Byl majitelem a zakladatelem vydavatelství Trigon, pod jehož hlavičkou vyšly desítky knih zaměřených na hermetickou a esoterickou literaturu, včetně zásadních textů alchymisty Fulcanelliho – Tajemství katedrál a Příbytky filosofů (Vladislav Zadrobílek byl jedním z překladatelů).*

- *Za svou básnickou sbírku Klonování času byl v roce 2005 nominován na státní cenu za literaturu*
- *Posledních deset let svého života žil v ústraní, aby dokončil své poslední dílo – knihu Tajemný svět pravěku. Prostřednictvím astrálních cest nazíral do dávné minulosti. Vše, co užíval, se snažil zrekonstruovat do textů či forem básní.*
- *Podle svých žáků a blízkých přátel se také věnoval praktické theurgii (přímé magii, jejímž prostřednictvím zasvěcenec dokáže ovládat bytosti duchovního světa). Jedná se o nejvyšší stupeň hermetické vědy.*

Vladislava Zadrobílka jsme vám už v zářijovém čísle představili prostřednictvím neblednoucích vzpomínek jeho dvou žáků, **Michala Stránského** a **Lukáše Loužického**. Další cenné svědectví nám v zářijovém čísle poskytl i český historik umění a hermetických tradic **Ivo Purš**. V druhé části našeho seriálu **dáme slovo jeho starší dceři Karolíně**, s níž jsem se nedávno setkala během její krátké návštěvy České republiky.

Ve společném rozhovoru se paní Karolíně možná podaří doplnit další, dosud bílá místa v pozoruhodném životopise jednoho nevšedního člověka. Pro mne bylo toto setkání mimořádné z mnoha důvodů. Tím jedním bylo, že jsem poprvé měla možnost potkat jednu z mála žen, jež se do hloubky zajímají o hermetické texty a v mnohém dokážou pochopit jejich smysl. Takových žen je totiž »jako šafránu«... Pokusím se dnes vyzvědět, co stálo na počátku toho všeho a jak velké úsilí musela vynaložit, aby textům porozuměla. Jak velkou roli v jejím učení a studiu sehrál její otec, Vladislav Zadrobílek?

Karolína Zadrobílková se svým otcem, Vladislavem Zadrobílkem

si nese na hrbu nemalou porci, ale lidé by se neměli zapomínat dívat také kolem sebe. Dalším propastným rozdílem je, že tam se lidé soudí podle presumpce nevinny, zatímco v ČR je to většinou naopak.

Jak vzpomínáte na své dětství s tatínkem?

Paměť člověka je zvláštní, nemyslíte? Většinou si totiž pamatujeme selektivně jen určité události... Všeobecně ale mohu říci, že můj táta měl vždycky své zájmy, které byly pro jeho život určující, a věnoval jim většinou část svého času. Ať dělal cokoliv, dělal to nejlépe, jak dovedl. Pokaždé, když svou pozornost obrátil ke mně, bylo to na sto procent. Byla s ním velká zábava. V dobách totalitního komunismu jsme například chodili na Staré město pražské a soutěžili, kdo uvidí víc dam v klobouku. Nutno říci, že »socialistické« ženy je obvykle nenosivaly, protože to byl pro většinou společností projev »buržoazního přežitku«. Vodil mě na nejrůznější výstavy, do antikvariátu v Dlážděné ulici, kde probíhaly různé schůzky a kde pracoval – nepracoval, jak říká ve svých pamětech. Bylo to krásné období.

Pracoval – nepracoval?

Pracoval, ale v antikvariátu neměl uzavřenou pracovní smlouvu. Dostal však možnost kupovat velmi výhodně knihy a spisy, které ho zajímaly.

Kdy jste si začala uvědomovat, že zájmy vašeho tatínka jsou diametrálně odlišné od rodičů vašich vrstevníků?

Neměla jsem příliš s kým porovnávat, ale

Vášim novým domovem je už deset let Bay Area, oblast nedaleko kalifornského San Franciska. Stýská se vám po rodných Čechách?

Popravdě, nemohu říci, že by můj stesk po krajině, kterou jsem opustila, byl nějak zvlášť intenzivní. Mám tady ale stále rodinu a přátele, kteří mi chybí. To je život. Přicházejí zase jiní lidé a odlišné zkušenosti. Místo, kde teď žiji, je pro mne – alespoň pocitově – úplně odlišné a doplňuji si zde to, co mi v Čechách chybělo.

Co máte na mysli?

Například příroda okolo San Franciska mi přijde v duchovním smyslu mnohem živější než v Čechách. Bytosti ohně, větru, země i vody tam mají mnohem větší sílu a jejich přítomnost je znatelnější. Evropa je velmi zatížená, řekněme energeticky těžká, a to především díky své historii. Vnímám to po každé, když vystoupím z letadla. Nemohu mluvit za celé Spojené státy, protože každý

stát je odlišný, a dokonce i každé místo v něm samém je jiné... Ale tam, kde teď mám své »doma«, jsou lidé mnohem otevřenější a přátelštější než v Čechách. Nejsou tolik zatíženi prožitým komunismem ani současnou nelehkou ekonomickou situací. Připadá mi, že jsou šťastnější, a tím, že je tam celoročně více sluníčka, jsou prosvícenější a usměvavější. Je to opravdu moc příjemné.

Jak vás mezi sebe přijali?

Když jsem poprvé přiletěla do Kalifornie, neměla jsem anglicky ani slovo. Přinášelo to mnohá úskalí a úsměvné situace. Byla jsem překvapena, že moje neznalost jazyka nehrála v jejich očích žádnou roli. Naopak. Na všech úřadech či v obchodech se mi lidé snažili ze všech sil pomoci. To je také jiné než tady. Přijde mi, že Češi bývají dost často zabráněni jen do sebe a svých osobních problémů. Věřím, že problémy v Čechách jsou velké a skoro každý

Pokračování na str. 50-51 ►►

jeho zvláštní zájmy jsem začala vnímat už v poměrně útlém věku. Pamatuji si na léto, kdy jsme odjeli celá rodina na chatu, a jelikož táta právě intenzivně studoval hebrejštinu, většinu času si něco »datloval« do psacího stroje. Zkoušel tehdy výslovnost hebrejských hlásek a zajímalo ho, jestli je také dokážu vyslovit. Docela jsme se u toho bavili. V dětství jsem ale neměla ani tušení, že tátovy koníčky nejsou úplně běžné.

Dozvěděla jsem se, že v mnohém kráčíte ve stopách svého otce a že se také zajímáte o hermetické nauky. Do jaké míry vás tedy tatínkova činnost ovlivnila v duchovním životě?

Už jako dítě jsem byla součástí jeho zájmů, pomáhala mu s vybarvováním ilustrací samizdatů v době, kdy to ještě nebylo úplně bezpečné. Důvěřoval mi natolik, že mě nechal pomáhat mu, a mě to moc bavilo. Ve věku kolem šestnácti let mi začal nenápadně podsouvat »jednoduchou« hermetickou literaturu.

Když jsem povyroستla, roztáhla jsem křídla a odletěla si po svých. Pak přišlo těhotenství a v té době šlo vše úplně stranou. Následovala manželská krize, která vyústila rozvodem. A právě tehdy jsem začala intenzivně hledat způsob, jak nepřijemné události, které jsem vnitřně prožívala, zpracovat a hlavně, jak jim porozumět. Odpověď jsem našla překvapivě v tarotu.

Nelákaly vás jiné cesty?

Pravdou je, že díky tátově vydatelství jsem si lidově řečeno přičichla k různým směrům: ke kabale, k astrologii, magii i alchymii, ale o tarotu bych dnes už mohla říct, že se stal mou srdeční záležitostí. Ani ne tak ve smyslu nahlížení do budoucnosti, ale spíše v pochopení vnitřního systému uspořádání jednotlivých karet, v obrazech, číslech či písmenech hebrejské abecedy, jež se k tarotu vztahují.

Jak na váš zájem tatínek reagoval?

Přestože mě k tarotu nikdy vědomě nesměřoval, našla jsem si k němu cestu sama. To bylo pro něj rozhodující ve všech ohledech. Byl mi nápomocný literaturou, kterou mi doporučoval ke studiu, ale nesnažil se mne nikam vést ani tlačit do něčeho, co bych nechtěla. Spíš mi čas od času dal dobrou radu nebo utrousil nějakou poznámku, jejíž význam jsem pochopila až s odstupem.

Byl to popravdě velmi neobvyklý způsob učení. Myslím, že obdobně se choval i k lidem, kteří za ním chodili. Nebyl to žádný guru ve smyslu, v jakém ho dnes chápe většina lidí. Jeho způsob učení bych vyjádřila lidově: „Hledej, Šmudlo...“ (smích)

Při jedné z mých návštěv v Čechách jsme byli s rodiči a mou malou neteří na výletě v Průhoních. Rok 2008.

Choval se k vám v rámci »nevedení« jinak než k ostatním?

Mně osobně ještě do jisté míry studium ztěžoval. Když jsem ho například požádala o nějakou konkrétní knihu, řekl: „Já ji teď nemůžu najít.“ To mne donutilo hledat sama, nebo jít jinudy. Dnes, zpětně vzato, vím, že jeho »nevedení« bylo to nejlepší, co pro mne kdy mohl udělat. Tehdy jsem to samozřejmě ještě nevěděla a moc mě tím svým laxním přístupem rozčiloval. Když přišel někdo jiný, mohl se rozkrájet a klidně přeboural celý byt, aby našel knihu, o kterou byl požádán. Mě nechal »plavat«, abych byla samostatná. Tehdy jsem jeho přístup nedokázala ocenit, ale teď chápu, že mi tím dal maximální svobodu se rozhodnout, jaká bude má cesta. Se všemi plasy a mínusy, které z toho pramenily.

A když přišlo ve vaší praxi nějaké úskalí, pomohl vám?

Nemohu říci, že by mi praxe tarotu něco takového přinesla. Bývám velmi systematická, takže jsem si nejdříve pořídila velké množství literatury a začala se jí postupně prokousávat. A podle toho, co jsem si nastudovala, jsem vykládala karty na vše, co mi přišlo do cesty. Později přišlo pochopení, že jsem ve slepé uličce a znovu se musím vrátit ke čtení. Hledat mezi řádky indicie, které jsem přehlédla. Trvalo to roky, ale trpělivým studiem ve mně celé pojetí tarotového systému postupně vykrystalizovalo a zadířilo se až pod kůži. Žádná další úskalí už nepřicházela, protože v okamžiku, kdy jsem se propojila s duchovním světem, jsem

už byla vedená »napřímo«. A začalo se mi stávat, že za mnou přicházeli lidé, kterým jsem tarot vykládala, a k mému překvapení mi tvrdili, že se všechno řečené realizovalo. Jenže já si details příliš nepamatovala. Jakmile se totiž soustředím na moment výkladu, má paměť obvykle úplně vypíná.

Jaký tarotový systém jste si z těch všech možných vybrala?

Mám dva favority. Obrazově mám ráda tarot Aleistera Crowleyho, který používám při výkladech, propojila jsem ho ale s vykládacím systémem Pierra de Lasenika. Udělala jsem si tak vlastní kompilaci mezi nimi. Vlastním ještě asi sedm různých tarotů – ty ale v praxi nepoužívám. Mám pocit, že se člověku na každou kartu postupně naváže určitý vjem, který jeho výklad ovlivňuje. Ke mně Crowleyho karty hovoří v symbolice daleko čitelněji než jiné tarotové sety. Proto mi přišlo úplně zbytečné zkoušet energeticky odlišné karty a znovu hledat spojení mezi námi, když mi Crowleyho balíček vyhovuje po všech stránkách. Tarot ale není všemocný. Vnímám ho jen jako pomůcku, jeden z možných způsobů, jak dostat vědomí do určitých sfér.

Vykládáte i sobě?

Ne. Zjistila jsem totiž, že toho nejsem schopna. Je hodně těžké postavit se do role nezávislého pozorovatele.

Ale začala jste vykládat nejdřív sobě, není to tak?

Samozřejmě. Nechtěla jsem ovlivňovat někoho jiného svými případnými začátečnickými omyly. Ve své původní naivitě jsem si nejprve pokládala otázky ve smyslu, co mě potká nebo nepotká v životě. Výklady jsem si podrobně zapisovala, a když jsem se na ně podívala o rok později, došlo mi, že jsem si v době emoční krize dokázala nalhat všelicos. Nebyly to výklady budoucnosti, ale má přání, co jsem v kartách viděla. Později jsem se naučila nepat se na budoucnost, ale soustředila jsem se pouze na otázky, které by mi pomohly dozvědět se něco víc o tom, co jsem právě prožívala. Hledala jsem doplňující informace k pochopení dané situace, nikoliv řešení. A to byla správná cesta. Naopak mnohem jednodušší bylo vykládat ostatním lidem, protože jsem zůstávala odosobněná od jejich vlastních příběhů a problémů.

Kdy jste poprvé pochopila, že to, co lidem při výkladu říkáte, funguje a má smysl?

Pozitivních zpětných vazeb jsem měla docela hodně. Myslím, že i proto, že jsem za výklad nikdy nepřijímala peníze. Přišlo mi, že takový přístup je nejdůležitější, materiální výhody by mou činnost určitým způsobem znehodnotily. Potřebovala jsem získat praxi, a tak jsem aktivně vykládala i cizím lidem. Většinou jsem se setkala s pozitivním ohlasem, ale pamatuji si i na jednu paní, která přišla do našeho knihkupectví. Bylo na ní vidět, že prožívá nějaké

Obrazově mám ráda tarot Aleistera Crowleyho, který používám při výkladech, propojila jsem ho ale s vykládacím systémem Pierra de Lasenika. Udělala jsem si tak vlastní kompilaci mezi nimi.

Můj otec většinou fyzicky v krámě nebyl, a pokud ano, většinou to byla pohroma. Bylo to úsměvné. Technicky totiž nebyl příliš nadaný a neuměl ani zapnout kasu.

těžké období. Se zoufalstvím v očích hledala literaturu, která by jí pomohla. Nabídla jsem, že se na její situaci můžeme zeptat karet. Souhlasila. Pak přišla za 14 dní, aby mi vynadala, protože se předpověď nenaplnila. Řekla jsem jí, že se to občas stává, a rozloučily jsme se. Za tři čtvrtě roku přišla znovu, aby se mi omluvila. To, co se stát mělo, se stalo, i když o něco později, než jsme o tom hovořily. Pro mě byla zpětná vazba vždy důležitá a většinou se skutečně naplnilo, co karty naznačily. Nemůžu ale říci, že by byly stoprocentní. Pravda je totiž vždy vachrlatá. Má pravda je úplně jiná než ta vaše nebo kohokoliv jiného.

🔮 Jaké bylo s panem Zadrobílkem pracovat ve vašem rodinném knihkupectví?

Když můj syn začal chodit do školky, pomáhala jsem otci v jeho podzemní dílně a posílala čtenářům objednané balíky s knihami. V té době jsem ještě neměla o obsahu většiny literatury, která mi procházela rukama, nejmenší potuchy. Byla jsem u toho, když otec našel vhodné prostory, kde bude krámk, a pomáhala mu takřkajíc »od podlahy«. Hladem a smetákem jsem obchod zbavovala pavučin a stoletého prachu a zároveň se učila, jak zajistit provoz. Když začali chodit zákazníci a měli konkrétní dotazy k obsahu knih, přinutilo mě to víc se zajímat o to, co je v knihách napsáno. Ze začátku jsem uměla téměř zpa-měti jen otcův katalog s literaturou, kterou prodával, ale postupně se nabalovala i vlastní zkušenost. Začala jsem hledat a číst. Dalo by se říci, že z práce se brzy stal koníček, který pěstuji dodnes.

🔮 Pracovali jste tam společně?

Můj otec většinou fyzicky v krámě nebyl, a pokud ano, většinou to byla pohroma. Bylo to úsměvné. Technicky totiž nebyl příliš nadaný a neuměl ani zapnout kasu. Když se stalo, že musel v obchodě zaskočit, napsal mi všechno na papírek, abych mohla později prodané zboží zakalkulovat. Nebavilo ho to. Krámk jej těšil úplně z jiného důvodu než z obchodního. Přinášel mu totiž nové kontakty a větší zpětnou vazbu od čtenářů.

🔮 Dělal pan Zadrobílek nějaké přenášky?

V obchodě přímo ne, ačkoliv někdy se debatoval nad určitým tématem »zvrhly« natolik, že to jako přednáška vypadalo (smích). Ale většinou knihkupectví fungovalo jako »předsunutá hlídka«. Do jisté míry mému otci vytvářelo bariéru, která ho chránila před zbytečnými rozhovory s bláznými nebo lidmi, kteří sešli z cesty a byli už psychicky poznamenáni, a zároveň otevíralo dveře všem, kteří měli o hermetické nauky opravdový zájem. Každý, kdo vešel přes práh a chtěl znát určité odpovědi, procházel jistou selekcí ze strany personálu.

🔮 Dnes sídlí nakladatelství Trigon na Vltavské. Hovoříme stále o stejné adrese?

Kdepak. Dříve byl obchod na rohu Umělecké a Strojnické, na Vltavskou se přestěhoval až po tátově smrti.

🔮 Hermetická literatura není úplně snadná na pochopení, pokud se jí člověk nerozhodne studovat do hloubky. Jste popravdě první žena, kterou jsem potkala, mající větší zájem o tento druh poznání. Většinou hermetismus »učaruje« hlavně mužům.

Mám jednu velkou výhodu. Mně složitý jazyk, kterým je hermetická literatura psána, do jisté míry vyhovuje. Moji přátelé se mi někdy lehce posmívají, že mám mužské myšlení, a také mívám buldočí sklony. Do něčeho se zakousnu a nepustím, dokud pro sebe nenajdu odpověď. A je mi celkem jedno, jak dlouho to bude trvat a co mě to bude stát. Pro mě osobně je pojem hermetismus těžký a vcelku nic moc neříkající. Oblastí, které zahrnuje, je totiž nesmírně mnoho. Do jisté míry jsem se zabývala kabalou, ale jen lehce. Spíš ve významu písmen a jejich dopadů, odlesků, které můžeme vnímat v tomto světě. Nezabývala jsem se kabalou ve smyslu vytváření pečeti či vyzývání nehmotných bytostí... Totéž jsem měla s magií. Velmi mě zajímala a přitahovala, ale nemůžu říci, že bych ji praktikovala v typicky mužském pojetí – volání andělů, démonů atd.

🔮 Proč?

Přišlo mi, že když něco chci, musím se sama účastnit. Nebaví mě někoho žádat, aby za mne cokoliv udělal. Myslím, že honorář za takovou službičku, který člověk zaplatí, je příliš vysoký. Bývá určité jednodušší přivolat démonické bytosti, než sám přiložit ruku k dílu, ale démonické síly si svou daň za pomoc vyberou určitě. Ne každý je v duchovní rovině tak čistý a vzdělaný, aby mohl volat bytosti andělské, které skutečně určitou autoritu mají. Právě proto mi přijde praktická vysoká magie hodně nebezpečná. Těm, kdo nejsou dostatečně připraveni, přináší psychické poruchy a nepříjemné změny charakteru. Setkala jsem se i s lidmi, kteří toto nepsané pravidlo potvrzovali.

🔮 A astrologie? Ta vás nelákala?

Astrologie je nesmírně zajímavá. Získala jsem určité znalosti, které jsem ke své praxi potřebovala a chtěla vědět, ale nebyla pro mě hlavním předmětem studia. A pak je tady ještě alchymie. Nádherná, složitá věda, hovořící k člověku formou symbolů. Moc se mi líbí, ale pochopit ji, to je běh na dlouhou trať. Myslím, že táta po sobě zanechal dostatečné množství literatury potřebné k tomu, aby každý zájemce získal poměrně slušné základy, ať už si zvolí jakýkoliv hermetický směr. Na druhou stranu mám pocit, že tady ještě není dostatečně otevřená komunikace mezi lidmi, kteří tyto obory praktikují a chtějí praktikovat. Kruh je uzavřen a člověk zvenku se do něj obvykle dostane jen na základě doporučení.

🔮 Žijete na druhé straně světa. Myslíte si, že v Americe je to jiné?

Určitě. Nedávno jsem se například setkala s Dennisem Klockem, zkušeným alchymistou a mimo jiné i členem antroposofické společnosti, kterou založil rakouský filosof Rudolf Steiner (1861-1925). Dennis je starý pán se zářivými očima... Mnoho let se zabývá pozorováním počasí, spagyrickou praxí a také praktickou alchymií a studiem člověka ve vztahu k duchovnímu světu. Byla jsem několikrát na jeho seminářích a jeho přístup je naprosto odlišný, než jsem zvyklá u českých hermetiků. Je velmi otevřený všem lidem, kteří mají zájem ho poslouchat.

🔮 Povězte mi prosím víc...

Společně se mnou bylo na semináři asi padesát lidí a bylo to úžasné! Postavil přímo před nás své alchymistické pícky a každý krok, který prakticky předváděl, nám podrobně vysvětloval. Upozorňoval nás na úskalí alchymistické praxe a barvitě vyprávěl, s čím vším se člověk může v praktické rovině setkat. Je to mimořádně zajímavý člověk. Sám si vyrábí keramické nádoby, jež používá. Pokud vím, má jednoho žáka, kterého učí intenzivně, ale ani veřejnosti nic nezatajoval. Stačilo se jen zeptat. Řekl nám na rovinu: »Ptejte se, a pokud budu znát odpověď, odpovím vám.« Takové prostředí v naší zemi neznám. Je to samozřejmě dáno historií a v určitém smyslu i národní náturou.

Jak jste dokázala s pramalou znalostí angličtiny všemu řečenému porozumět?

Když jsem se semináře účastnila, anglicky jsem rozuměla a mluvila na běžné úrovni dostatečně, ale nebyla jsem si jistá, zda to bude stačit na takto odborný seminář. S hermetickou terminologií jsem ale problém neměla, protože slova – byť anglicky vyslovovaná – jsou stejná. Hned v úvodu se každý z nás dostal ke slovu a měl říci, proč přišel. Kromě mě tam byli samí Američané či anglicky mluvící přistěhovalci nebo návštěvníci z celého světa. Dennis brzy pochopil, že moje slovní zásoba je řekněme limitovaná, takže když něco vysvětloval, pokukoval po mně tázavě, aby se ujistil, že mu rozumím. Když jsem třetila oči až přespriliš, řekl obsah sdělovaného jinými slovy, abych se »chytila«. Byl to od něj velice milé. Když mluvil o spagyrii a o věcech, které se zároveň vázaly na kabalou, položila jsem mu konkrétní dotaz, díky němuž pochopil, že o kabale něco vím. Většina posluchačů měla zájem o spagyrii či antroposofii, ale pokaždé, když vysvětloval něco, co mělo návaznost v kabale, zahleděl se na mě a přidal konkrétní poznámku, abych tuto souvislost neopomněla.

Je něco důležitého, na co kladl Dennis Klocek důraz?

Že faktická hermetická praxe, ať už spagyrická, nebo alchymistická, je přímo propojena s duševní a duchovní prací operátora. Upozorňoval, že základem všeho je snaha pracovat především na sobě. Dennis vychází z odkazu Rudolfa Steinera a jeho učení. Ale pravdou je, že každý člověk, který hledá odpovědi v různých duchovních naukách, dříve či později zjistí, že jde stále o to samé – abychom se zlepšili.

V čem?

Myslím, že úkolem lidstva je, aby se po nebeském pádu vrátilo zpátky do »Ráje«. Tato cesta je nesmírně těžká, tvrdá a strastiplná. Přesto bychom měli své duši a Duchu umožnit stoupat. Pro každého člověka mohou má slova znamenat něco jiného. Neexistují šablony ani konkrétní návody, jen indicie, které nás mohou nasměrovat. Jde o to, abychom nalezli a pochopili sebe. Porozuměli, proč se chováme tak, jak se chováme a naši mechanismy, které v nás v určitých situacích spouští nežádoucí emoce. Cílem je naučit se je ovládat. Emoce jsou nemoce, říká se. Vedou nás k chování, které většinou není zrovna ideální. Je třeba kultivovat sebe sama, abychom dokázali vystoupat někam výš.

Hermetismus vám odpoví, jak to udělat, přinesl?

Ukázal mi cestu, jak na tom pracovat. Nemohu říci, že už znám na všechno odpověď, myslím, že je to celoživotní proces. Funguje to totiž tak, že jakmile je jedna otázka zodpovězena, objeví se jich dalších deset (smích). Pořád je co zdokonalovat a co se učit.

Máte nějakého učitele, jenž vás vede?

Táta v roce 2009 při instalaci výstavy v Galerii Emila Juliše v Lounech

Narodila jsem se ve znamení Střelce a Střelci potřebují svobodu. Mám ráda staré pány, kteří mají hluboké hermetické znalosti. Znáám jejich relativně hodně a je příjemné naslouchat jejich moudrosti. Nikdy jsem ale nebyla s žádným z nich vyloženě ve vztahu žák – učitel. Má »střelecká dispozice« se tomu brání. Ke všem lidem, které mám ve svém životě, chovám veliký respekt, ale bráním se jakémukoliv pocitu nesvobody a omezení. Táta mi svobodu dával a velmi mě v ní podporoval. Zřejmě už to nikdy nebudu cítit jinak. Mám ale mnoho přátel, kteří ví o mnohem víc než já, a když je třeba, vždy mám na koho se obrátit v rámci konzultace. Jsem za to nesmírně vděčná.

Věřil váš tatínek v reinkarnaci? Bavili jste se o tom?

Nevzpomínám si, že bychom se na toto téma někdy spolu konkrétně bavili. Většinou mi na všechno odpovídal v hádankách. Musela jsem nad jeho slovy dlouho přemýšlet, než jsem pochopila, co se mi snažil sdělit. Často to trvalo léta. Myslím si ale, že nevěřil, že bychom tady na Zemi byli jen jednou jedinkrát a pak už nikdy víc. Sám měl hluboké spojení s duchovním světem a čím starší byl, tím bylo silnější. Jsem přesvědčena, že v závěru života už tam měl hodně otevřené dveře. Kdybych to, co chci sdělit, mohla dát do jediného termínu, řekla bych, že byl do jisté míry jasnovidný.

Měla jste s otcovou jasnozřivostí osobní zkušenost?

Jeho oči byly tak... pronikavé. Zkrátka se na vás podíval a věděl. Myslím si, že se mu spous-

ta věcí, na které celý život hledal odpovědi, odkryla. Měl dar, když za ním někdo přišel, velice přesně odhadnout, na jaké úrovni daný člověk je a co od něj skutečně potřebuje. Dokázal volit různé způsoby, jak s daným jedincem mluvit, a pro mě bylo pokaždé zajímavé to sledovat.

Jaký byl váš otec v soukromém životě? Nikdy jsem se s ním bohužel osobně nesetkala a ráda bych věděla, jaký byl z lidské stránky.

Byla s ním velká legrace, rád se smál. Jeho vtipy byly osobité a i vážné věci dokázal říkat s lehkostí protknutou jeho typickým humorem. Stávalo se, že jsme si mysleli, že si z něčeho jen dělá legraci, ale až později nám došlo, co se nám snažil sdělit takzvaně »pod čarou«. Do určité míry byl tolerantní, a zároveň věděl, co chce a proč. Snažil se šetřit časem, který mu zbýval, protože měl velké plány, jak ho využít a proměnit v něco smysluplného. Také uměl být umanutý – při rozumné argumentaci se s ním ale dalo polemizovat. V opačném případě nebylo možné se vůči němu nijak prosadit. Byl typický Štír a jeho humor byl někdy opravdu pichlavý. Tak, jak občas tajuplně mluvil, se někdy i choval. Své posluchače »rozvažoval« svými dlouhým mlčením, o němž nevěděli, co si mají myslet. Uměl člověka v určitý moment vykolejit natolik, že pokud jeho pozornost neulétla jinam, mohla mu dojít spousta věcí. Rád narušoval standardní způsoby chování a překračoval rámce, v nichž se lidé obvykle pohybují. Dobře věděl, proč to dělá. Jakmile je váš obranný systém narušen a hranice jsou rozbité, může k vám konečně přijít něco jiného než doposud.

Zajímavé. Takže na přednáškách, které dělal, někdy mlčel, aby lidi vyvedl z míry?

Přednášek, pokud vím, dělal jen několik a na ně se vždy pečlivě připravoval. K tématu, jež přislíbil, poskytl maximální množství informací a hodně se snažil o to, aby byly druhým přínosné. Spíš jsem mluvila o tom, jak obvykle probíhala komunikace s lidmi, které měl rád a hovořil s nimi z očí do očí.

Pamatujete si na nějakou příhodu, kdy vás pobavil nebo rozesmál?

Dělo se to pořád. Jednou jsme spolu například jeli za knihaři do Úval u Prahy. Vyřídili jsme, co jsme potřebovali, a vraceli se zpět dlouhým, táhlým kopcem. Před námi jel velký nákladák. Já řídila a táta v tichosti pozoroval cestu před námi. Právě jsem vyhodnocovala, jestli nákladák můžu bezpečně předjet, nebo ne. Říkala jsem si v duchu: »Nepojedu tam, praskne mu zadní pneumatika.« Bedlivě jsem auto pozorovala a udržovala si od něj bezpečný odstup. Během chvíle nákladáku opravdu

Jeho oči byly tak... pronikavé. Zkrátka se na vás podíval a věděl. Myslím si, že se mu spousta věcí, na které celý život hledal odpovědi, odkryla.

explodovala zadní guma. Táta se na mě podíval a řekl: „Už jsem si říkal, kdy mu ta pneumatika rupne...“ Nevím, jestli to bylo tím, že táta tehdy seděl vedle mě, nebo jsme byli oba právě někam napojeni. Je to jedno, ale pravdou je, že k podobným situacím docházelo často a snadno.

Poslední, pro mě usměvná, historka spojená s mým tátou se stala asi dva a půl měsíce před jeho smrtí. Už byl nemocný a já přijela ze San Franciska neohlášená. Nikomu jsem o tom neřekla, abych do jejich myslí nevnašela organizační stres spojený s mým příjezdem. Když jsem zazvonila na zvonek u vchodových dveří činžovního domu, ve kterém bydleli, změnila jsem hlas a ohlásila se jako poštovní doručovatelka s balíkem. Maminka mi otevřela bzučákem, já vyjela i se svým kufrem nahoru. Když jsem vstoupila do jeho pokoje, kde ležel v posteli, tak se na mě podíval a řekl: „Jé, ahoj!“ Pak se se vši vážností obrátil na moji mámu a zeptal se: „Co to bylo za balík?“

☞ Určitě na něho ráda vzpomínáte.

Pro mě je to zvláštní. Já totiž nemám pocit, že by úplně odešel. Sice už s námi fakticky není, ale občas za mnou chodí do snů a ... navštěvujeme se. Nemyslím si, že je tak daleko, jak se může zdát.

☞ Prozradíte mi, jakou jeho knihu máte nejraději?

To se velmi těžko říká, protože všechny knihy, které se dotýkají jeho života, včetně poezie, ke mně mluví. Já v nich čtu, slyším a vidím zážitky, jež prožil. Jsou za nimi historky, které jsem slyšela nejen od něj, ale také od mámy, tety, babičky i dalších lidí, co ho měli rádi. Jeho knihy mají pro mě proto ještě hlubší konotaci než pro běžného čtenáře. Ke každé z nich by se dal ještě napsat »výkladový slovníček«. Ale ani co se týče jeho hermetických knih, asi neumím určit jednu nejzásadnější, nebo nejoblíbenější. Já je chápu jako soubor vědění a jsou pro mě důležité a nesmírně obohacující všechny.

☞ V čem ještě jsou pro vás díla, která vydal, hodnotná?

Zůstává pro mě zcela nepochopitelné, jak všechno, co za svůj život dokázal vytvořit, v omezeném lidském čase stihnul. Vzbuzuje to ve mně dodnes obrovský obdiv. Musel se věnovat i rodině, byt za určitých podmínek, které si sám stanovil... V závěru života měl obrovské množství rozdělané práce, a ta mu byla přednější než cokoliv jiného. Měl pocit, že už má velmi málo času, aby svým čtenářům dořekl vše, co chtěl. Nemyslím, že se mu to úplně podařilo, ale z velké části ano.

☞ Dokázala byste nějakou konkrétní knihu doporučit úplným začátečníkům?

To by záleželo na cestě, po které by se chtěli vydat. Pokud by je zajímala kabala, bude to jiné dílo, než bych doporučila zájemcům o alchymii, magii, nebo astrologii. Pro začátečníky jsou obecně důležité jen dvě věci. Vytrvalost a píle. Nic jiného jim nezbyvá, protože ve chvíli, kdy začínají, se už krátce po prvním ponoření začnou topit na strhující vlně všech možných – odborně složitě vypadajících – informací. Knih, které si dnes můžete koupit, je nesmírně mnoho a je jen na vás, abyste se z nakupovací euforie, kdy se vám doma kupí stohy knih, dostali i ke čtení a hodnotnějšímu studiu.

☞ Takže jste i vy měla ze začátku pocit, že to, co je psáno v hermetické literatuře, nechápete?

Je to úplně normální. Obvykle, když otevřete svou první hermetickou knihu, nerozumíte vůbec ničemu. Je to pochopitelné, protože informace se vzájemně prolínají v různých dílech. Sbíráte střípky pravdy jako mozaiku. Drtivá většina čtenářů svou první hermeti-

☞ Prozradila jste mi, že se intenzivně zabýváte především tarotem. Je ještě něco, čemu se z oblasti hermetismu hlouběji věnujete po praktické stránce?

Hermetismus mě zaujal jako celek. Přivedl mě k tarotu, který byl v danou chvíli ideálním způsobem, jak sama sobě prostřednictvím symboliky porozumět. Stále se někam posouvám, ale v tuto chvíli nemám vysloveně vyhraněný jeden hermetický obor, kterému bych dávala přednost před jinými.

Tím, že jsem se přestěhovala do jiné části světa, mi chvíli trvalo, než jsem vše zpracovala. Určitá izolace a ticho – jazykové i společenské – mi umožnilo pracovat na sobě. Bylo to pro mě velmi důležité. Tento čas už pomalu odeznívá a právě teď se snažím hledat další navazující cesty.

☞ Pan Zadrobilek byl velmi důležitou osobou pro československý hermetismus. Jak jeho historickou úlohu vnímáte vy?

Ano, pro mnoho lidí, kteří mají tento druh zájmu, byl historicky důležitou osobností, a nejen pro dnešní Českou republiku. Mnoho z nich přijíždělo z celého světa jen proto, aby se s ním setkali.

☞ Jak jste tento obdiv druhých vnímala vy?

Oba moji rodiče byli v určité době velmi společenštití a já návštěvy, které u nás probíhaly, milovala. Pro mě jako pro dceru a člověka, který s tátou trávil hodně času, bylo nesmírně zajímavé pozorovat situace, jímž byl vystavován. Často za ním přicházeli buď lidé, kteří ho vysloveně zájímali, nebo ti, kterým chtěl nějakým způsobem pomoci.

Energie, jež mezi ním a přicházejícími »tekly«, byly po každé jinou řečí a bylo důležité, proč dotyčný přišel a co si potřeboval odnést.

ležíte, proč dotyčný přišel a co si potřeboval odnést.

☞ Váš tatínek ale nezůstával jen u hermetické teorie, je to pravda?

Já u toho nikdy nebyla a nikdy jsem se ho neptala. Ale myslím, že pokud něco praktikoval, pak zcela určitě v oblasti alchymie a spagyrie. Co se týče ostatních možných oblastí, těžko říci.

Neumím si ho představit jako praktikujícího mága v kruhu, bičujícího nějakou entitu. Nechci však do toho vnášet své představy, protože ty mohou být – a zřejmě i jsou – naprosto rozdílné od skutečnosti. Spoustu věcí považoval za svou osobní záležitost a své tajemství obvykle s nikým nesdílel.

☞ Je ještě něco důležitého, co byste chtěla našim čtenářům sdělit?

Ráda bych vašim čtenářům popřála do budoucnosti vše dobré...

Obraz »Anděl ze San Franciska«, který mi namaloval. Rok 2009

kou knihu odloží a už ji nikdy neotevře. Jen hrstka z nich, kteří mají potřebné předpoklady ke studiu, se složitými texty začne pomalu prokousávat. Přečtou jich několik a mají pocit, že z toho, co si přečetli, neví nic a vrací se zase na začátek. Když se ale nevzdají, začnou sklízet první plody ve formě poznání.

Bez vlastní snahy, píle a vytrvalosti to jednoduše řečeno nejde. Velmi špatně se proto začátečníkovi doporučuje první konkrétní kniha, protože každý má jiný zájem i rozdílnou inteligenční kapacitu, rychlost a schopnost určité věci vnímat a vstřebávat. Mám vnitřní zkušenost, že když je člověk alespoň trochu citlivý, tak ve chvíli, kdy knihu drží v ruce, jí dokáže naslouchat. Pokud je pro něj důležitá, sdělí mu to pocitově. Tento způsob je pro mě vodítkem, když knihou listuji – jakoukoliv knihou. Buď si mě přitáhne, nebo ne. A tím se řídím.